

ADOPTIEZON UIT PUURS KEERT TERUG NAAR CAMBODJA 24 JAAR NA ZIJN VLUCHT VOOR RODE KHMER

«Mijn moeder bleef geloven dat haar zonen niet dood waren»

MECHELEN — Het dorp waar hij als jongen was weggehaald door de Rode Khmer om dwangarbeid te verrichten in een metaalfabriek, lag er nog precies bij zoals op het plattegrondje dat hij er nog van in zijn hoofd had zitten. Maar Ruan Hauchecorne officieel is hij 41-herkende zijn biologische moeder na 24 jaar niet. De Cambodjaan, die opgroeide bij een adoptiegezin in Puurs nadat hij als kind op de vlucht moest slaan voor de Rode Khmer, doet er sinds de hereniging alles aan om zijn geboortedorp een stukje leefbaarder te maken. Hij wil nu vaccinaties tegen buiktyfus naar ginder krijgen. «Ik wil helpen waar ik kan.»

ANNICK DE WIT

Hij moet twaalf zijn geweest, zei zijn biologische moeder. Maar eenmaal in België werd hij op basis van een tandonderzoek officieel twee jaar ouder getoerd. Ruan had er toen al een helse jeugd opzitten. «Ik herinner me dat op een dag mijn naam werd afgeroepen en ik werd meegenomen. Mijn twee broers waren al opgeroepen om kindsoldaat te worden. Ik kwam terecht in een fabriek waar ik met de hand elektrodes moest maken. Eén keer per jaar mochten we naar huis, hadden ze beloofd. Maar ik heb mijn ouders nooit teruggezien.»

«Op een dag moesten we vluchten omdat de gevechten zo dichtbij kwamen. Onze oversten namen ons mee de jungle

in. Eerst met een vrachtwagen, dan te voet. We moesten knollen zoeken en vis proberen te vangen om te eten. We waren bang, voor de mijnen, voor geulen met bamboepriemen. We hadden ook gehoord dat de Khmer geen kogels verspilden. Met hakbijlen en knuppels maakten ze de mensen dood. We waren ook bang voor de dieren. We moesten om beurt de wacht houden. Wie in slaap viel, kreeg slaag of moest de volgende nacht weer van wacht zijn. Ik heb nooit mensen moeten doden, maar andere kinderen wel.»

‘EEN STAD VERDEROP’

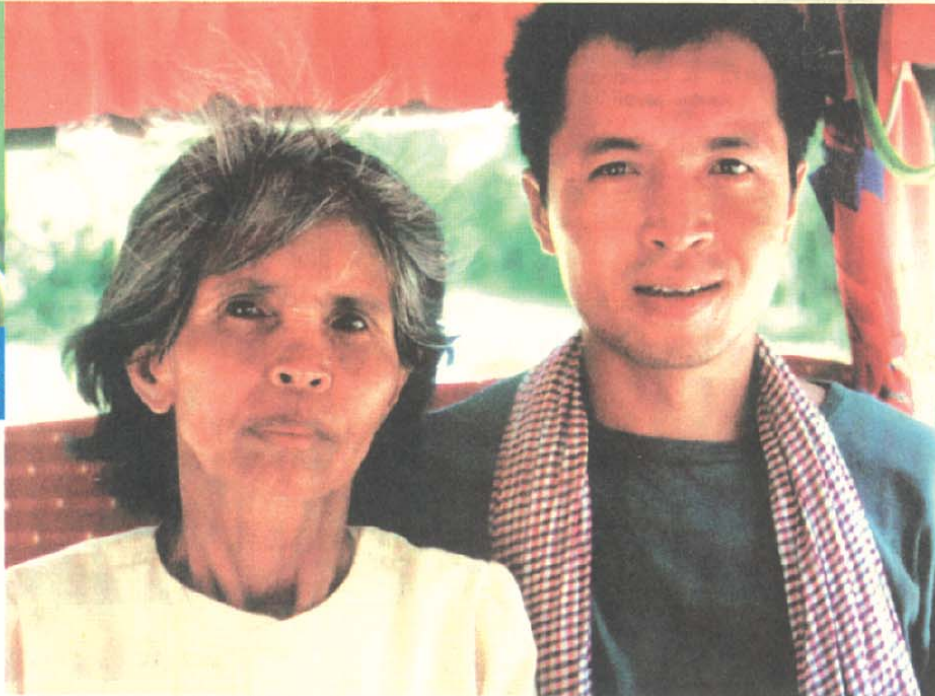
«Onze groep werd steeds kleiner, de zwakste kinderen stierven eerst. Onze vlucht duurde maanden, hoeveel weet ik niet precies.

RUAN HAUCHECORNE

” Ik wil helpen waar ik kan

Toen we bij de grens met Thailand kwamen, gaf iemand ons melk uit blik aangelengd met veel water. Het smaakte wonderlijk, ik proef het nog. Kort daarna viel de groep finaal uiteen. Ik heb nog weken alleen rondgedood. Ik heb gelopen tot ik op was. Iemand heeft me opgehaald langs de kant van de weg en naar een busstation gebracht waar vluchtelingen werden verzameld. Toen ben ik naar een ziekenhuis in Bangkok gebracht, waar een blanke vrouw vroeg of ik mee naar België wilde. Ik wist niet of dat een stad verderop was of misschien

Ruan kon als kind uit de 'Killing Fields' ontsnappen. Bijna een kwart eeuw later vond hij zijn moeder terug. PN

een ander land? Ik zei 'ja.' «Ik weet nog dat mijn Belgische vader me kwam ophalen. Zo'n grote man, hij tilde me open zette me op zijn schouders en ik bestierf het van de schrik. Mijn ouders hadden al vijf kinderen, na mij hebben ze nog een Vietnamese jongen geadopteerd. Hij is ook naar zijn biologische ouders op zoek gegaan.»

«Ik deed dat, na 24 jaar, met de hulp van mijn lieve vriendin Katie. Ik wist alleen nog de naam van mijn dorp en die van een stadje in de buurt. Mijn familienaam kende ik niet. We plaatsten een oproep in een Cambodjaanse krant. Een Nederlander die in het dorp werkte, las het en heeft ons er gebracht. Mensen vlogen ons rond

de hals, ik wist niet wie wie was. Mijn moeder en zus verwachtten een andere broer: Ron. Er was een naamsverwarring geweest. Maar mijn zus stroopte mijn broekspijp open en zag aan een litteken op mijn been dat ik het was.» «Het was een zeer emotioneel weerzien. Mijn moeder heeft altijd geloofd dat haar zonen niet

dood waren. Ze is koppig. Nu nog zit ze vaak uren gehurkt de weg af te turen in de richting van waaruit ze mijn twee broers verwacht. Maar onder Pol Pot zijn twee tot drie miljoen mensen gedood: ik geloof dat mijn broers bij de slachtoffers zijn. Mijn vader heb ik niet teruggezien. Hij was gestorven aan suikerziekte.»

«Ik kon mijn moeder niet verstaan. Ik heb een jaar loopbaanonderbreking genomen en ben naar ginder gegaan. Ik heb er de taal geleerd en een stenen huisje gebouwd voor mijn moeder. Een jaar geleden al heb ik in Puurs fondsen verzameld voor de bouw van zeven waterputten. Die hebben we geplaatst. Nu zamel ik geld in voor inenting tegen buiktyfus. Ik zou er zo'n 500 moeten hebben, om alvast de kinderen te kunnen behandelen. Ikzelf heb als kind noodgedwongen leren door te zetten en hard te werken, maar wat ik probeer te

doen voor mijn dorp beschouw ik als vanzelfsprekend. Laat ik er de kinderen maar eerst helpen. Zij hebben - naar verwachting - nog een langer leven te gaan.» Ruan kunt u bereiken op 0499/36.35.88 of via khermans@luon.com. U kan helpen door storting op rekeningnummer 083-4214870-29.